

РЕШЕНИЕ

№ 181

гр. Пловдив, 06.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Станислав П. Георгиев

Членове: Надежда Л. Махмудиева
Христо В. Симитчиев

при участието на секретаря Анна Д. С.а
като разгледа докладваното от Надежда Л. Махмудиева Въззивно гражданско дело № 20235000500437 по описа за 2023 година

Делото е образувано по въззивна жалба с вх.№23143/19.07.2023 г. от Главна дирекция “П. б. и з. на н.” при МВР- С., против Решение № 947 от 04.07.2023 г., постановено по гр.дело №3130/2022г. по описа на Окръжен съд-Пловдив, в частта му, с която е осъдена Главна дирекция “П. б. и з. на н.” при МВР-С., да заплати на Е. А. Б., сумата 10 897,24 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди - болки и страдания вследствие на претърпяна от ищцата средна телесна повреда при трудова злополука, станала на 24.09.2020 г., ведно със законната лихва върху присъденото обезщетение, считано от датата на увреждането - 24.09.2020г. до окончателното му изплащане, както и сумата 617,51 лв. - разноски за производството. В жалбата се поддържа, че първоинстанционното решение в обжалваната му част, е неправилно. Не е спорно, че ищцата е била командирована с представителния отбор на ГДПБЗН - МВР, за участие на Републиканско първенство по спортно приложно ориентиране и крос за служители на МВР, организирано от С.А.-М.В.Р.. Не е спорно, че по време на командировката ищцата е претърпяла телесна повреда, която е определена по надлежния ред с акт на ЦЕЛК като средна телесна повреда, а станалата злополука е призната за трудова по чл.55, ал.1 КСО. Съгласно разпоредбата на чл. 238, ал. 1 от ЗМВР, на ищцата е определено и изплатено обезщетение в размер на 6 месечни възнаграждения, в размер на 8943.36 лв. Наред с това, ищцата е получила и обезщетение от „Ж.И.“ АД, с който е застрахован личният състав на министерството и курсантите редовно обучение в Академията на МВР. В жалбата се поддържа съдът да е допуснал нарушение на чл. 52 ЗЗД, като при определяне на размера на обезщетението не е отчетел всички релевантни

факти и обстоятелства и не е взел предвид направените от ответника възражения. Съдът е приел, че няма пречка пострадалото лице да заяви претенция, надхвърляща определените в закона размери, като в този случай „над тези размери“ е необходимо вредата да бъде доказана от пострадалия по съответния ред. В хода на производството са събрани достатъчно доказателства, които опровергават основателността на исковата претенция, както и твърденията на ищцата за претърпени болки и страдания, тяхната продължителност, интензитет и т.н., които не са взети под внимание от съда. Видът на увреждането и неговият характер не е спорен - налице е травматично увреждане изразяващо се с разкъсване на задния рог на медиалния мениск на лявата колянна става, което е довело до затруднение в движенията за определен период от време. Според жалбоподателя, извънсъдебно изплатеното обезщетение на ищцата е справедливо, и покрива претърпените от същата неимуществени вреди - тя се е възстановила за кратък период от време, само 4 месеца след връщането си на работа е взела отново участие в състезание, където отново по регламент е следвало да представи медицински документ удостоверяващ нейното здравословно състояние, допусната е до участие и е класирана на призово място в състезанието. Ищцата твърди, че е получила увреждането по време на участието си в спортно състезание, в което е била класирана в три от проведени три дисциплини, като е постигнала резултати, които не съответстват на резултатите на контузен човек. Тези обстоятелства са установени по делото от събраните доказателства, и опровергават твърденията на ищцата за силни болки, непозволяващи движение и възможност за придвижване, но не са обсъдени от съда. От Сдружение „С.А.-М.В.Р.“ е изискана цялата медицинска документация и регламент на състезанието, както и информация за това, дали ищцата е вземала участие в други състезания след травмата. От приобщената справка/информация се установява, че ищцата е участвала в Републиканско първенство по тенис на маса за служители на МВР, проведено в периода 26.04. - 29.04.2021 г. – П., което доказва, че тя е била в здравословно състояние, позволяващо да вземе участие във въпросното състезание, и да заеме почетно трето място. Съдебното решение не кореспондира на заключението на СМЕ, което опровергава твърденията на ищцата за силни болки, продължаващи и към настоящия момент. Според жалбоподателя, отговорността за претърпените от ищцата вреди от твърдените нарушения на Закона за здравословни и безопасни условия на труд, липса на мерки за предотвратяване или ограничаване на увреждането, липса на инструктаж за съответните рискове към деня на злополуката 24.09.2020 г., следва да бъде понесена от организатора на съответното събитие Сдружение „С.А.-М.В.Р.“, на който са вменени отговорностите за безопасното му провеждане, съгласно приложените по делото вътрешни правила утвърдени от министъра на вътрешните работи (чл. 15 и чл. 22 от същите). В случай, че ищцата има претенция за тази отговорност, то следва да я предяви срещу Сдружение „С.А.-М.В.Р.“, което е самостоятелно юридическо лице. От представеното по делото медицинско досие на ищцата от Медицински институт на МВР се установява, че при проведените задължителни медицински прегледи не са констатирани никакви трайни увреждания/последичи от настъпилата трудова злополука, отразили се на здравето на служителката. От събраните гласни доказателства не се установяват извънредни болки и страдания на ищцата, а се описват обичайни преживявания,

изпитвани при подобна травма и при подобна интервенция, което се потвърждава и от СМЕ. Поддържа се, че работодателят вече е изплатил извънсъдебно дължимото обезщетение за понесените от ищцата неимуществени вреди, поради което се настоява да се отмени първоинстанционното решение в обжалваната осъдителна част изцяло, като бъдат отхвърлени изцяло предявените искове.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, от процесуално легитимирана страна с правен интерес, против подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима, отговаря на изискванията за редовност, и подлежи на разглеждане.

Препис от въззивната жалба е връчен на насрещната страна, която в срока по чл.263, ал.1 от ГПК не се е възползвала от възможността да депозира отговор. В проведеното открито съдебно заседание пред въззивната инстанция се поддържа становище за неоснователност на въззивната жалба и се настоява да се остави без уважение, като претендира присъждане на разноските за въззивното производство.

При извършената служебна проверка, на осн. чл.269 от ГПК, съдът намира, че обжалваният съдебен акт е постановен от съд в надлежен състав, в изискуемата форма, и е подписан, поради което е валиден. Същия е постановен по допустим иск, предявен от и срещу процесуално легитимирани страни, от родово компетентния съд, поради което съдебният акт е допустим. По правилността на решението съдът извършва въззивна проверка в рамките на релевираните оплаквания с въззивната жалба.

На осн. чл.235 от ГПК, въз основа на събраните по делото доказателства в двете съдебни инстанции, съдът намира следното:

Между страните не е спорно, а и се установява от представената Служебна бележка рег. №104700-2143/24.08.2022 г. /на л.10/, че ищцата Е. А. Б. е служител на ответника ГД“П. б. и з. на н.“ при МВР, считано от 01.11.2013 г. и до настоящия момент, като заема длъжност „Инспектор 5. Степен“, в група „Държавен противопожарен контрол и превантивна дейност“ на Първа Районна служба „П. б. и з. на н.“ – П., към Регионална дирекция ПБЗН – П., при Главна дирекция ПБЗН – МВР.

Фактическата обстановка не е спорна между страните, а и се установява от представените по делото писмени доказателства, че в периода 22.09.2020 г. – 25.09.2020 г. ищцата е била командирована със Заповед №1983з-503/10.09.2020 г. на Директора на ГДПБЗН-МВР /на л.37 от делото на ПРС/ и Заповед №1047з-605/16.09.2020 г. на Директора на РДПБЗН-МВР – гр. П. /на л.38 от делото на ПРС/, с представителния отбор на ГДПБЗН - МВР, за участие на Републиканско първенство по спортно приложно ориентиране и крос за служители на МВР, организирано от Спортна асоциация – МВР, и провеждано в КК“СВ. К. и Е.“ – гр. В.. Не е спорно, че по време на командировката, на 24.09.2020 г., по време на участие в състезание по приложно ориентиране, около 17.00 часа, ищцата е претърпяла телесна повреда, изразяваща се в *тежко навяхване с разкъсване на задния рог на медиалния мениск на лявата колянна става*, която е определена по надлежния ред с акт на ЦЕЛК като средна телесна повреда /съгласно прието по делото Медицинско удостоверение №52/21, издадено

от МИ на МВР – ЦЕЛК /на л.34 от делото на ПРС/, станалата злополука е призната за трудова по чл.55, ал.1 КСО с Разпореждане №Ц5104-15-180 от 15.10.2020 г. на ТП на НОИ – П. /на л.6 от делото на ПРС/, въз основа на подадена Декларация за трудова злополука вх. №Ц5101-15-192/09.10.2020 г. от осигурителя РДПБЗН – П. /на л.7 от делото на ПРС/. Съгласно разпоредбата на чл. 238, ал. 1 от ЗМВР, въз основа на Заповед №1983к-561/16.04.2021 г. на Директора на ГДПБЗН-МВР /на л.35 от делото на ПРС/на ищцата е определено обезщетение в размер на 6 брутни месечни възнаграждения, определено съгласно Справка за изплащане на еднократно парично обезщетение рег.№1047р-1503/28.04.2021 г. /на л.36 от делото на ПРС/ в размер на сумата от 8943.36 лв. /осем хиляди деветстотин четиридесет и три лева и тридесет и шест стотинки/, която е била начислена във ведомостта за заплати за месец май, 2021 г., и не се оспорва, че е получена от ищцата. Не се оспорва, че наред с това обезщетение, ищцата е получила за същото увреждане и обезщетение от „Ж.И.“ АД, с който е застрахован личният състав на министерството и курсантите редовно обучение в Академията на МВР, в размер на 159,40 лв. /сто петдесет и девет лева и четиридесет стотинки/, изплатена на ищцата с платежно нареждане от 19.08.2022 г. по щета №13109 b71db38e4 /на л.43 от делото на ПОС/.

Във връзка с допустимостта на претенцията ВКС е имал повод да посочи в определение № 118 от 18.02.2021 г., гр.д № 2678/20 г., III ГО, но и в определение № 829 от 01.12.2020 г. по гр. д. № 2673/2020 г., Г. К., III Г. О., както в решение № 376 от 11.05.2010 г. по г.д. №.1188/09 г., IV ГО, решение № 141 от 29.04.2009 г. по гр.д. № 347/08, II ГО, решение № 412/30.07.2010 г. по гр.д. №1349/09 г., IV ГО, и пр., че отговорността на МВР спрямо пострадали по време на служба негови служители не може да бъде лимитирана до посочения в чл.238, ал.1 от ЗМВР размер. Подобно разрешение би поставило в неоправдано по-неблагоприятно положение служителите на МВР спрямо други сходни категории. Ако се приеме, че чл. 238 ЗМВР ограничава размера на полагащото се обезщетение, ще бъде налице противоречие с изричната обща разпоредба на чл. 78, ал. 1 и ал. 2 ЗДСл, уреждащата статута на всички държавни служители, в която липсва ограничение за размера на обезвредата. В този смисъл е и уредбата дадена в чл. 233, ал. 5 ЗОВС, където за военнослужещите е предоставена възможност да търсят обезщетение и по общия исков ред, като в този случай се дължи разликата между присъдената сума и полученото общо като обезщетение от Министерството на отбраната (лимитирано в ал. 1 на същия текст) и от застрахователя. ВКС изрично се е позовал в своите актове и на чл. 14 от (ЕКЗПЧОС) вр. с чл. 1 Протокол 1 ЕКЗПЧОС, като е подчертал, че правото да се получи обезщетение за увреждане на здравето или живота на служител при или по повод изпълнение на трудовата функция има икономическа стойност, съставлява "актив" и представлява "притежание" по смисъла (в този смисъл решения по делата Маркс, "Газус Дозир-унд Фьордертекник" ООД, "Пресос Компания Навиера" АД и др.), поради това и дискриминация във връзка с него, съгласно чл. 14 ЕКЗПЧОС, е забранена. По тези съображения съдът намира, че отговорността на работодателя (МВР) не е ограничена до посочения размер в чл. 238 ЗМВР. Последният по своето естество е само гарантирано обезщетение, установено отнапред, но няма пречка пострадалото лице да заяви претенция, надхвърляща посочените в закона размери. (Така

напр. в решение № 288 от 15.01.2018 г. по гр. д. № 59/2017 г., г. К., IV Г. О. на ВКС). Над този размер обаче е необходимо вредата да бъде доказана от пострадалия по общия исков ред. В този смисъл, претенцията за присъждане на обезщетение над установените размери по чл. 238 ЗМВР, следва да бъде квалифицирана с правно основание чл.78, ал.1 от ЗДСл.

С постановеното решение първостепенният съд е приел, че справедливото обезщетение, дължимо от ответника, за претърпените от ищцата неимуществени вреди вследствие на претърпяната на 24.09.2020 г. травматична увреда, е в размер на 20 000 лв., от които е приспаднал получените от ищцата обезщетения за същите вреди - изплатената на осн. чл.238, ал.1 от ЗМВР сума в размер на 8943,36 лв., и изплатеното застрахователно обезщетение в размер на 159,40 лв. /общо 9102,76 лв./, като е осъдил ответника да заплати на ищцата разликата до размера от 20 000 лв., а именно – сумата от 10 897,24 лева. За размера над 10 897,24 лв. до пълния предявен размер на претенцията от 30 000 лв. предявеният иск е отхвърлен, като неоснователен. В отхвърлителната част решението на първостепенния съд е влязло в сила, като необжалвано. Спорът пред настоящата инстанция е концентриран върху справедливия размер на обезщетението над извънсъдебно изплатеното обезщетение в размер на 9102,76 лв., до размера от 20 000 лв.

За установяване на характера и обема на търпените от ищцата болки, страдания и неудобства във връзка с увреждането, по делото е приета Съдебно-медицинска експертиза вх.№7348/06.053.2023 г. /на л.57 от делото на ПОС/, от която се установява, че при прясно скъсване на мениска, каквото увреждане е получила ищцата на 24.09.2020 г., ако не се е получил „блокаж на ставата“ в резултат от заклещване на паченце от скъсания мениск между ставната повърхност на бедрената кост и голямопещалната кост /което няма данни в конкретния случай да се е случило при ищцата /, оплакванията са близки до характерните за навяхване на колянната става, и се изразяват в болка, ограничени движения, оток и хемартроза, но със запазена възможност лицето да се придвижва самостоятелно. Когато тези оплаквания не отзвучат, или се изиявят симптоми на болка във вътрешната част на ставната цепка или блокаж на ставата, се преминава към допълнителни параклинични изследвания за увреда на мениска, като ЯМР и диагностична артроскопия. В конкретния случай именно така се е развило състоянието на ищцата, извършено е изследване с ЯМР, което е доказало наличието на увреда на вътрешния мениск и е извършено оперативно лечение - артроскопия, която наред с диагностичните функции, изпълнява и лечебни задачи. Артроскопията е единствената форма на лечение при травматично прекъсване на мениска, тъй като увредената хрущялна тъкан не зараста самостоятелно. Консервативното лечение чрез покой, обездвижване, болкоуспокояващи медикаменти, евакуиране на хематома и деблокаж на ставата, може да бъде използвано само като симптоматично лечение, до извършване на оперативното. В конкретния случай травматичното увреждане отговаря да е получено по механизма, описан от ищцата. При този тип травми, ако колянната става не е в блокажа, лицето може да се придвижва, стъпвайки на увредения крак, като придвижването е затруднено и съпроводено с болка и ограничение на обема на движенията. В този случай пострадалият решава кога да бъде извършено оперативното лечение. В конкретния случай

оперативната интервенция не е била необходима в момента на настъпване на събитието на 24.09.2020 г., като извършването на артроскопията се осъществява планово. Възможно е да не бъде извършено оперативно лечение, но в този случай през различни периоди се получават блокажи на коляното, като всеки блокаж допълнително уврежда хрущяла на ставата и се стига до ранни артрозни изменения и инвалидизация. При извършения личен преглед на ищцата за нуждите на експертизата на 04.03.2023 г. вещото лице е констатирало, че ищцата е напълно възстановена, с изключение на остатъчни болки в ляво коляно при продължително натоварване и при промяна на времето, налице са два остатъчни цикатрикса в областта на лява колянна става, липсва оток и болка при палпация, ищцата се придвижва с нормална походка, без отклонения, налице е запазен пълен обем на движенията на лявата колянна става, липсва хипотрофия на мускулатурата на левия крак. Уместно е ежегодно, планово провеждане на рехабилитация и балнеосанаториално лечение в оторизирани заведения за запазване на постигнатите резултати. Непосредствено след настъпване на увреждането и през възстановителния период в рамките на ползвания отпуск по болест, ищцата не е била в състояние да изпълнява трудовите си функции, но към настоящия момент ищцата е напълно пригодна да изпълнява служебните си задължения. Във връзка с изпълняваната от нея служба в структурата на МВР, същата ежегодно преминава задължителни профилактични прегледи в специализирана болница на МВР, където здравословното ѝ състояние и пригодността за изпълнение на служебните ѝ задължения се проследява от специализирана комисия с ранга на Национална експертна лекарска комисия, която е компетентният орган да извърши преценка на физическата годност на ищцата да изпълнява служебните си задължения.

Съдът намира заключението за компетентно изготвено, обосновано, логично, основано на личните впечатления на експерта от състоянието на ищцата, събрани при извършен от вещото лице личен преглед, и напълно кореспондиращо на събраните по делото писмени доказателства - Медицинско удостоверение №52/21, издадено от МИ на МВР – ЦЕЛК /на л.34 от делото на ПРС/, Разпореждане №Ц5104-15-180 от 15.10.2020 г. на ТП на НОИ – П. /на л.6 от делото на ПРС/, Декларация за трудова злополука вх.№Ц5101-15-192/09.10.2020 г. от осигурителя РДПБЗН – П. /на л.7 от делото на ПРС/, Протокол №3/09.10.2020 г. за разследване на трудова злополука /на л.8от делото на ПРС/, Епикриза от ИЗ №18622/1911 за хоспитализация на ищцата в периода от 25.10.2020 г. до 27.10.2020 г. /на л.11 от делото на ПРС/, Резултат от образно изследване – МРТ на лява колянна става на 21.10.2020 г. /на л.13 от делото на ПРС/ Болнични листове №№ Е2020 0281787/05.10.2020 г., №Е20201862201/21.10.2020 г., №Е20200744777/27.10.2020 г., №Е20201862374/30.11.2020 г. /на л.14-17/, Заповед №1983к-561/16.04.2021 г. на Директора на ГДПБЗН-МВР /на л.35 от делото на ПРС/, поради което го кредитира.

По делото са събрани и гласни доказателства чрез разпит на свидетелите Б.Т. /без родство/ и В. Б. /сестра на ищцата/. От показанията на св. Т. се установява, че той е колега на ищцата. В края на м. септември, 2020 г. ищцата била включена в отбор, който да представлява държавната инспекция, към която ищцата била назначена, в състезание по спортно

ориентиране и бягане на пресечен терен. На втория ден от състезанието свидетелят разговарял с ищцата по телефона, и тя споделила, че е усетила болка в лявото коляно при едно от състезанията, поради което на следващия ден изобщо не могла да участва в състезателните действия. Когато се прибрала в П., тя била изпратена служебно на курс в С. във връзка с работата ѝ. Когато се прибрала от курса, споделила, че болката в коляното ѝ се усилва, и то се е подуло. Направил ядрено-магнитен резонанс, при който се установило скъсване на менискуса, и □ препоръчали да се подложи на оперативно лечение. През месец октомври оперирали коляното на ищцата в болница „Е.“. Когато я изписали, свидетелят я прибрал от болницата в дома ѝ, тъй като тя не можела да се придвижва сама – била с патерици и се нуждаела от чужда помощ. Живеела в блок без асансьор, и не можела да се качи по стълбите до дома си, поради което свидетелят ѝ помогнал. В деня на изписването тя изпитвала болки в коляното и то било подуто, имало кръвонасядания. Впоследствие се наложило да отиде в болницата, за да махат кръв от коляното. След операцията имала около две седмици силни болки, трудно се придвижвала в дома си, не можела да излиза навън. През периода, докато била в отпуск по болест, свидетелят ходел два пъти седмично да ѝ носи храна и вода, тъй като тя живеела сама. При разговор с нея през този период се усещало, че е депресирана, вгълбена, унила, страхувала се, че увреждането ще попречи на работата ѝ. Освен свидетеля, нейни колежки също я посещавали, като се стараели в началото да не я оставят сама, а после ходели при необходимост. Първите два-три месеца след инцидента ищцата била по-унила и затворена в себе си, отколкото ѝ е присъщо, но след това възстановила обичайното си психическо състояние. Докато била в отпуск по болест, ищцата ходела на рехабилитация в поликлиниката на МВР, а също и на друго място.

От показанията на свидетелката Б. се установява, че по време на състезанието в края на месец септември, 2020 г., ищцата □ се обадила и споделила какво се е случило с крака □, както и че изпитва силна болка. Изчакала да мине състезанието, за да се върне в П., но веднага след това трябвало да замине за С., където била изпратена служебно на курс в Академията на МВР. Курсът продължил няколко дни, и след приключването му свидетелката я посъветвала по най-бързия начин да се свърже с ортопед, тъй като ищцата се придвижвала трудно, изпитвала силни болки, придвижвала се бавно, със затруднение, от време на време от болката очите ѝ се пълнели със сълзи. Когато посетила ортопед, се установило, че има скъсан менискус на лявото коляно, и трябва да се оперира. След операцията било трудно, тъй като ищцата живеела сама в П., а свидетелката живеела със семейството си в С.. Свидетелката полагала грижи за ищцата в първоначалния период, доколкото може – ищцата имала нужда от помощ при придвижване, в обслужването, както и от психологическа подкрепа. Поначало ищцата била лъчезарен човек, всеотдайна, обичала да помага на хората около себе си. Когато след операцията се прибрала в дома си, била посърнала, отчаяна, притеснена от необходимостта да ползва чужди грижи. Когато започнала да се движи, психологическото ѝ състояние се подобрило, но когато коляното започнало да се пълни с кръв, отново се сринала психически. Била в отпуск по болест около 3 месеца, била нетърпелива да се върне на работа, но когато отново започнала да ходи на работа, започнала да изпитва болки при натоварване на крака. Тъй като работата ѝ е

свързана с движение, вечер кракът ѝ бил подут, и трябвало да го повдига, пиела болкоуспокояващи.

Съдът преценява показанията на тази свидетелка при условията на чл.172 от ГПК, като отчита близката ѝ родствена връзка с ищцата, обуславяща интерес от изход на делото в полза на ищцата. Въпреки това, съдът намира, че показанията на свидетелката кореспондират на показанията на другия разпитан свидетел Б.Т., и на приетата по делото съдебно-медицинска експертиза, поради което ги кредитира.

Във връзка с продължителността на възстановителния период и на търпените от ищцата болки и страдания, по делото са събрани писмени доказателства – извлечение от Лична здравна книжка /на л.85-86 от делото на ПОС/, за извършен преглед и освидетелстване на ищцата на 13.04.2021 г., при който същата е празната за „годна“ за изпълнение на задълженията си. Също така, от приетото по делото Класиране на републиканско първенство по тенис на маса за служители на МВР, проведено в периода от 26.04.-29.04.2021 г., ищцата е участвала в първенството, като се е класирала на призово място.

При така събраните по делото доказателства съдът намира за установено от фактическа страна, че на 24.09.2020 г. ищцата Е. А. Б., тогава на 33 години/, е претърпяла травматично увреждане, изразяващо се в *тежко навяхване с разкъсване на задния рог на медиалния мениск на лявата колянна става*, получено във връзка с изпълнение на служебните задължения като служител на ответника, на длъжност „Инспектор 5. Степен“ в група „Държавен противопожарен контрол и превантивна дейност“ на Първа Районна служба „П. б. и з. на н.“ – П. към Регионална дирекция ПБЗН – П. при Главна дирекция ПБЗН – МВР. При настъпване на увреждането ищцата е претърпяла остра силна болка в лявото коляно, като е продължила да изпитва интензивни болки в тази област, придружени с оток на коляното, затруднено придвижване, намален обем на движенията. Симптомите не са отшумяли до провеждане на оперативно лечение в планов порядък чрез артроскопия на лявото коляно, за което е била хоспитализирана за 3 дни, в периода от 25.10.2020 г. до 27.10.2020 г. Проведеното оперативно лечение е било уместно и съобразно с добрата медицинска практика. След провеждане на оперативното лечение ищцата е била нетрудоспособна за изпълнение на трудовите си функции за период от 83 дни. Възстановителният период е продължил около 3 месеца, като през първите две седмици ищцата е търпяла силни болки, и се е нуждала от чужда помощ при придвижване и самообслужване. Осигуряването на чужда помощ е било затруднено, поради обстоятелството, че ищцата живее сама, а сестра ѝ живее в друго населено място. Въпреки това, ищцата е получавала необходимата ѝ помощ от свои близки, приятели и колеги. Тъй като живее в жилищен блок без асансьорна уредба, през първите дни след оперативната интервенция ищцата е била в невъзможност да излиза от дома си, и се е нуждала от чужда помощ за снабдяването си с хранителни продукти и вода. През целия възстановителен период ищцата е била затруднена да излиза от дома си. През възстановителния период ищцата е била унила, подтисната, изпитвала е страх и несигурност за бъдещето, опасения, че няма да може да изпълнява служебните си задължения. Настъпило е пълно възстановяване в

рамките на обичайния период за подобно увреждане, без остатъчни негативни изменения във функцията на лявата колянна става. През месец април, 2021 г. възстановяването на ищцата е било напълно завършено - при проведен медицински преглед същата е била призната за годна за участие в състезателни дейности, участвала е в състезание, като се е класирала на призово място. Ищцата продължава да търпи спорадични болки в лявото коляно при претоварване и при промяна на времето, които отшумяват при прием на болкоуспокояващи медикаменти. Налице са два оперативни цикатрикса на лявото коляно, които не се установява да формират негативни преживявания у ищцата. Психическото състояние на ищцата към настоящия момент е напълно възстановено. Съдът отчита младата възраст на ищцата към момента на увреждането, като фактор, способстващ нейното бързо и пълно възстановяване, без остатъчни ограничения във функцията на лявото коляно.

При така приетото за установено от фактическа страна, съдът намира, че изплатеното на ищцата извънсъдебно обезщетение в общ размер на **9102,76 лева**, в това число изплатено на осн. чл.238, ал.1 от ЗМВР обезщетение в размер на сумата от 8943,36 лв., и застрахователно обезщетение в размер на 159,40 лв., е достатъчно да обезщети в пълен размер претърпените от нея неимуществени вреди от полученото травматично увреждане. Така изплатения размер на обезщетението е справедлив, съобразно критериите, формулирани с ППВС №4/1968 г., като съответства на характера на увреждането /което затруднява, но не възпрепятства придвижването/, краткия възстановителен период /около 3 месеца/, липсата на усложнения, настъпило пълно възстановяване на функцията на лявото коляно, възстановяването на трудоспособността в рамките на обичайния период, и на състезателната спортна форма на ищцата в рамките на период от около 6 месеца, бързото завръщане на ищцата към обичайния ѝ начин на живот и възстановяване на психическото и емоционалното ѝ състояние.

По изложените съображения настоящият състав на съда намира, че предявеният иск е изцяло неоснователен, и следва да се отхвърли.

Като е достигнал до различни правни и фактически изводи, първоинстанционният съд е постановил неправилно решение, което следва да се отмени в обжалваната част, и вместо него, да се постанови ново решение по същество, с което предявеният иск да бъде отхвърлен до размера от 10 897,24 лева, в който е бил уважен от първостепенния съд.

При този изход от спора, в полза на ответника на основание чл.78, ал.3 от ГПК, следва да се присъдят направените от него разноски за първоинстанционното производство, както и разноските за въззивното производство, на основание чл.78, ал.1 от ГПК. Ответникът е направил разноски за първоинстанционното производство в размер на 259 лв. за СМЕ, и е претендирал за първоинстанционното производство юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, което първостепенният съд е определил в размер на 100 лв., или за първоинстанционното производство ответникът има право да му бъдат присъдени разноски общо в размер на 359 лв. С необжалваната част от решението съдът му е присъдил разноски в размер на 228,60 лв., съразмерно на отхвърлената част от иска, поради което с въззивното решение следва ищцата да бъде осъдена да му заплати разликата

до пълния размер на разноските – т.е. сумата от **130,40 лв.** За въззивното производство ответникът е претендирал присъждане на разноски за държавна такса в размер на **217,95 лв.**, както и юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции, в размер на 300 лв. Тъй като за първоинстанционното производство му се присъжда юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., за въззивното производство следва да му се присъди юрисконсултско възнаграждение в рамките на претендираното – т.е. още **200 лв.**, който размер е в рамките на предвидения, съгласно разпоредбата на чл.25, ал.1 от НЗПП. Следователно с въззивното решение ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за двете съдебни инстанции в размер общо на 548,35 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ В ОБЖАЛВАНАТА ЧАСТ Решение № 947 от 04.07.2023 г., постановено по гр.дело №3130 по описа за 2022г. на Окръжен съд-Пловдив, с която ответникът Главна дирекция “П. б. и з. на н.” при МВР-С., е осъден да заплати на Е. А. Б., сумата от 10897,24 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди - болки и страдания вследствие на претърпяна от ищцата средна телесна повреда при трудова злополука, станала на 24.09.2020 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на увреждането - 24.09.2020г. до окончателното му изплащане, както и сумата 617,51 лв. - разноски за производството, И ВМЕСТО ТОВА, ПОСТОНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Е. А. Б., с ЕГН ***** , с адрес: гр. П., ул.“С.” №12, ет.4, ап.12, против Главна дирекция “П. б. и з. на н.” при МВР- С., с ЕИК , с адрес: гр. С., ул. “П.” №171А, иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди - болки и страдания вследствие на претърпяна от ищцата средна телесна повреда при трудова злополука, станала на 24.09.2020 г., до размера на сумата от 10897,24 лв. /десет хиляди осемстотин деветдесет и седем лева и двадесет и четири стотинки/.

ОСЪЖДА Е. А. Б., с ЕГН ***** , с адрес: гр. П., ул.“С.” №12, ет.4, ап.12, на основание чл.78, ал.3 от ГПК, да заплати на Главна дирекция “П. б. и з. на н.” при МВР- С., с ЕИК , с адрес: гр. С., ул. “П.” №171А, сумата от 548,35 лв. /петстотин четиридесет и осем лева и тридесет и пет стотинки/, представляваща разноски за двете съдебни инстанции.

Решението подлежи на касационно обжалване на основание чл.280, ал.3, т.1 от ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните, с касационна жалба пред Върховния касационен съд, при наличие на предпоставките на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____